

Pomaganjem drugima postajemo bolji

Prijateljstvo se uči

Moja mama i ja volimo putovati.

Na jednom od naših putovanja po Provanci posjetile smo malu kavanu za koju kažu da je bila utočište slavnog Vincentu van Goghu, a u kojoj je u trenucima inspiracije napisao:

„Velike stvari napravljene su od niza malih stvari sakupljenih zajedno.“

Ove misli izronile su mi ponovno u trenutku dok pokušavam misli o davanju i prijateljstvu pretočiti, ne kao hvalu sebi, već djelić sebe dati onoj „velikoj stvari“ koju spominje Vincent van Gogh.

To jutro na početku školske godine stajala sam poput Alice ispred velikog, kristalnog, starinskog ogledala i osjećala kao da netko iza mene stoji, da me nečije oko gleda i dodiruje moje misli.

„Poput Alicinog bijelog zeca“, pomislila sam.

Bila sam vesela što ću vidjeti svoje prijatelje. Sigurna sam da je i njima ovo ljeto bilo lijepo. Željela sam vjerovati da smo svi sretni zbog novog početka, mogućnosti uživanja u ostvarivanju sebe kroz ono najvrjednije što nama djeci pripada. Vjerojatno će se neki od mojih vršnjaka i nasmijati, ali učiti, stjecati znanje, obrazovati se, jest naše osnovno pravo. Bilo mi je neshvatljivo, nezamislivo, pa i neprihvatljivo da je u 21. stoljeću dio mojih prijatelja doveden u stanje kada njihovi roditelji ne mogu ili vrlo teško mogu, priskrbiti ono što je njegovu djetetu potrebno za školu, ono osnovno - udžbenike, knjige!!!

Tisuću pitanja motalo mi se glavom.

Djevojčica iz moje škole, moja nova prijateljica tek je odnedavno u našem gradu. Samozatajna je, topla, katkada i nevidljiva poput sjene. Vrlo je plaha. U svom trinaestogodišnjem životu, koji je do sada i nije previše mazio, i više nego skromno živi u podstanarskom stanu, nikada se ne žali, vrijedno radi i vjeruje u svoje snove. Njezina obitelj, mama i sestra, njezina su najveća potpora. Vjetrovi domovinskog rata bili su ih otpuhali i izvan granica naše zemlje; trebala se

dokazivati i snalaziti. A onda, ponovno povratak u domovinu, ponovno nove sredine, ponovno dokazivanje i prilagođavanje. Živjeti u spoznaji da netko iz tvoje najbliže okoline, netko tko s tobom dijeli sve strahove i trenutke veselja školskih klupa strepi i razmišlja kako će doći do udžbenika za slijedeću školsku godinu, natjerao me da zajedno s mamom smislim način kako joj pomoći. Odlučile smo pokloniti joj komplet udžbenika sedmog razreda.

„Prijateljstvo se uči“, rekla mi je mama.

Shvatila sam da nije dovoljno samo slušati, već i osjećati što tvoj prijatelj proživljava.

Poslavši joj poruku da ne treba brinuti o nabavci udžbenika, da ću joj pokloniti knjige, osjećala sam njezino olakšanje.

Uživala sam u njezinoj sreći. Biti svjesna da je moj postupak razlog toj sreći potvrda je da postajem i mogu biti još bolja. Lijepo je znati da možeš pomoći, nije bitno ni koliko, ni otkuda, niti zašto.

Lijepo je otvoriti oči i gledajući se u ogledalo jednostavno znati da si nekoga učinio sretnim.

Još uvijek osjećam predivan okus čokolade koju smo zajedno mama i ja pojele. To je bila najljepša „hvala“ moje prijateljice.

PETRA JUTROVIĆ

7.a razred

OŠ „Turnić“

Franje Čandeka 20

51 000 Rijeka

Voditeljica: Sanja Potočnjak - Bilić